

Оле̄ Хлебњиков

ЧЕТИРИ ПЕСМЕ

Верујеш ли, ја сам дошао Теби.
Видиш, сав од свиле,
Ја сам дошао Теби.
Знам, назад требало не би,
Знам, саблазни-коби
У грешној мојој судби.

Боже мој, како сам себичан ја!
Чак и с Тобом немаран
У говору.
И Ойлакујући Рагосџи,
Најчешће у блату и пакости
Ја ридам молбу своју.

Да ли сам ја гори него раније,
Укажи ми Ти што пажљивије
Који је мој грех најтежи.
Ипак, бар пукотину остави –
Видиш, сав од свиле,
Господе, дошао сам Ти.

У БОЛНИЦИ

Болесни болесног у болници
Исмевао да је лењ и заостао.
А живота је обома остало
Две недеље. Њима обојици.

Кад је, потпуно исмејан,
Један од њих пред зору умро,
Други је цео дан шетао тмурно
И био страшно озбиљан.

А увече је – наочари заборављао.
За новодошлог болесног
Се чврсто ухватио, грдио га, исмевао... И овог
Пута тако бригу о ближњима испољавао...

УЗ ТЕЛЕВИЗОР С ХАДАСЕВИЧЕМ

Гледам ТВ и мрзим.
Дух одрицања
Ме мучи: он у таласима тим
Купа жутога коња.

Пева, брбља, шалу упути
У екран улази као у ћивот,
На свим каналима воду мути,
Са слашћу крсти се, идиот.

И предајући се црној миси,
Тим сликама у боји,
Већ и мртви су васкрсли –
Живљи него живи који.

Рођенији од оца, ближи од сина
Навикама, гласом, цртама лица...
И свег ме немоћ обузима,
И претварам се у мрца.

... Ловим мрежњачом пропалом
Етра сањиве моћи.
И тек ујутро заспим мало,
И нисам се с Боџом њукао у ноћи.

ДИРЕКТАН ЕТАР

Тамна копрена.
Собе у плаветнилу.
Подељени на фракције,
Суграђанин до суграђанина бдије.

Видевши дефлорацију,
Старе девојке не могу да спавају.
Пси у селима се лавежом кураже,
А у градовима завијају.

Затим се све слаже,
Играмо домине и даме,
Играмо породичне драме,
У кухињи стихови звече.

Али градови и села
Више не могу заборавити
Колико су видели свачега –
Чудесног, може бити.

Деци и унуцима гледалаца
Доста је било прича о оном...
Иза прозорских оканаца
У рендген кабинету ноћном –

Други зраци, које пренебрегавамо сада
Пренесиће пророка сеансе
И раздраживати усамљене псе,
Не запањујући никога.

ОЛЕГ ХЛЕБЊИКОВ (1956), песник. Објавио је књиге песама: *Насамо с људима* (1977), *Град. Прича у стиховима* (1981), *Писма с пролазницима* (1982), *Локално време* (1985), *Неземаљски пролаз* (1989). Живи и ради у Москви. Заступљен у антологији *Руска поезија XX века*, 2000. године.

Превео с руског и белешку саставио **НОВИЦА ЈАЊУШЕВИЋ**